

SHIRLEE BUSBEE

*Het haastige
huwelijk*

the house of books

Oorspronkelijke titel

Surrender becomes her

Uitgave

Zebra Books, published by arrangement with Kensington Publishing Corp.,
New York, USA

Copyright © 2009 by Shirlee Busbee

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Parma van Loon

Omslagontwerp

Julie Bergen

Omslagillustratie

Thomas Schluck GmbH

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3611 5

D/2012/8899/102

NUR 342

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder schriftelijke
toestemming van de uitgever.

*Voor mijn lieve vrienden en liefhebbers van Amerikaanse
Shetlandpony's:*

*Pat Michielssen en Jim Curry voor alle lol,
verhalen en adviezen over pony's.
Amerikaanse Shetlandpony's zijn de beste!*

En voor Howard, voor alles!

Proloog

Devon, Engeland
Voorjaar 1795

‘**W**aarom wil je het me niet geven?’ vroeg Isabel, haar kleine handen heel onelegant op haar smalle heupen. ‘Het is niet dat dat geld me niet toekomt. Het is van mij! Je hebt het recht niet het op te potten.’

Een straal middagzon viel door de hoge ramen naar binnen en zette haar rode haar in vuur en vlam. Weer viel het Marcus op hoe vaak zijn zeventienjarige pupil hem aan vuur deed denken. Soms leek ze niet meer dan een vriendelijk, vrolijk vuurtje, en andere keren, zoals nu, leek ze, ondanks haar geringe gestalte, op een dreigende vlammenzee die op het punt stond over te gaan in een felle brand die hem tot op het bot kon verzengen. Hij had nu al het gevoel dat zijn huid verschroeide, en was erg bang dat de dag zou eindigen met een uitslaande brand.

De discussie, als je het zo durfde te noemen, vond plaats in de comfortabele bibliotheek van Sherbrook Hall, Marcus’ landgoed in Devon, en was tien minuten daarvoor begonnen toen Isabel het huis was binnengestormd en op hoge toon eiste haar voogd te spreken. Meteen! Daar Miss Isabel haar leven lang vrij in de

Hall had rondgelopen had Thompson, de butler, de jongedame prompt naar de bibliotheek gebracht en was op zoek gegaan naar de heer des huizes. Zodra Marcus binnenkwam, had Isabel de aanval ingezet en had hij, zonder veel succes, getracht weer een explosieve situatie met zijn temperamentvolle pupil te sussen.

‘Ik heb er alle recht toe,’ zei hij geduldig. ‘Ik ben je voogd en het is mijn plicht ervoor te zorgen dat je je fortuin niet verspilt voordat je meerderjarig bent of trouwt.’

Isabel stampvoette. ‘Je weet heel goed,’ zei ze driftig, ‘dat het nooit de bedoeling van mijn vader is geweest dat *jij* mijn voogd zou worden! Oom James zou mijn voogd moeten zijn – niet jij.’

En dat was waar, moest Marcus heimelijk bekennen. Isabels vader, Sir George, was bijna zeventig toen hij iedereen versteld had doen staan door te trouwen met een vrouw die jong genoeg was om zijn kleindochter te zijn, en prompt een kind verwekt had. Tot grote vreugde van Sir George was Isabel nauwelijks tien maanden later geboren. Zijn overlijden toen hij tachtig was en Isabel tien, was voor niemand een verrassing. Het was de dood van Marcus’ vader geweest die een jaar of vier geleden iedereen geschokt had. Op zijn negenenvijftigste was de oude Sherbrook op een avond gezond en wel naar bed gegaan, om de volgende ochtend niet meer wakker te worden. Verdoofd van verdriet en ongelooft kreeg Marcus een paar weken later van zijn advocaat te horen dat hij niet alleen het vermogen en de landgoederen van zijn vader had geërfd, maar ook het voogdijschap over de dertienjarige Isabel. Marcus was verbijsterd. Hij had net als alle anderen aangenomen dat de jongere broer van Sir George, James, Isabels voogd zou worden. Maar dat was niet het geval. Toen de overeenkomst werd opgesteld, had Sir George niet het gevoel gehad dat James, een overtuigd vrijgezel die in Londen woonde, een goede voogd voor zijn dochter zou zijn. Hij had besloten dat zijn goede vriend en buurman, Sherbrook, een veel betere keus was. Helaas had Sir George geen onderscheid gemaakt tussen Sherbrook senior en Sherbrook junior en had geen voorziening

getroffen voor het geval de oude Sherbrook zou overlijden. Dientengevolge was dat precies wat er gebeurde, ook al wist iedereen dat het nooit de bedoeling van Sir George was geweest dat de zoon van zijn beste vriend de voogd van zijn dochter zou worden. Zelfs nu nog ging er een golf van ongeloof door Marcus heen. Hij was destijds pas drieëntwintig geweest. Wist hij veel wat het voogdijschap over een jonge vrouw inhield? *Niets*, dacht hij cynisch. *Niet veel meer dan ik nu weet.*

‘Doe maar niet net alsof je niet weer waarover ik het heb,’ zei Isabel, toen hij bleef zwijgen. ‘Het was nooit de bedoeling dat jij mijn voogd zou zijn.’

‘Dat geef ik toe,’ antwoordde Marcus, ‘maar omdat je vader vóór zijn overlijden geen andere voorzieningen heeft getroffen en niemand verwachtte dat mijn vader zo onverwacht zou overlijden, vrees ik dat we, eh, met elkaar opgescheept zitten.’

Isabel haalde haar schouders op. ‘Dat weet ik allemaal wel,’ bekende ze, en haar driftbui bedaarde iets. ‘En in het algemeen doe je het niet al te slecht. Ik begrijp alleen niet waarom je zo *koppig* moet zijn op dit punt. Ik vraag echt niet om zo’n enorm bedrag. Dat nieuwe rijtuig van je en die twee zwarte paarden hebben veel meer gekost dan ik nu van je vraag.’ Ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘En het geld *is* van mij. Niet van jou.’ Toen Marcus niets zei, mompelde ze: ‘En het zou geen weggegooid geld zijn.’

‘Dat is een kwestie van opvatting,’ zei hij. Ze keek hem kwaad aan en hij grinnikte. ‘Kom nou,’ praatte hij met een geamuseerde blik in zijn ogen op haar in. ‘Je weet dat er niet veel is wat ik je als voogd weiger, maar in dit geval zou het verkeerd van me zijn om je toe te staan een klein vermogen uit te geven aan een paard.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Vooral niet aan *dat* paard.’

Haar drift laaide weer op en ze kneep haar zeeblauwe ogen samen. ‘Vertel me dan maar eens wat er aan Tempest mankeert.’

‘Er mankeert niets aan hem. De prijs die Leggett voor hem vraagt is hoog, maar niet exorbitant hoog. En ik ben het met je

eens dat het een mooie hengst is. Zijn stamboom is onberispelijk en iedereen die oog heeft voor een goed paard zou trots op hem zijn en hem graag willen hebben.’

Haar sombere blik verdween als bij toverslag en een glimlach verscheen op haar smalle, levendige gezichtje. ‘O, Marcus, het is echt een fantastisch paard, hè?’

Marcus knikte, van zijn stuk gebracht door die glimlach. ‘Ja, dat is zo.’ Hij beheerste zich weer en voegde eraan toe: ‘Maar hij is niet voor jou.’

De glimlach verdween als sneeuw voor de zon. ‘En waarom niet?’

‘Omdat,’ zei hij ronduit, ‘je noch de kracht noch de ervaring hebt om zo’n groot en pittig dier de baas te blijven.’ Hij glimlachte flauwtjes. ‘Jullie zijn allebei jong en onervaren en jullie zouden elkaar waarschijnlijk binnen een week ter dood brengen.’ Bij haar verontwaardigde uitroep stak hij zijn hand op. ‘Maar er is nog een reden waarom ik deze nieuwe gril van je niet wil financieren. Hoe vaak heb je niet het ene extravagante plan na het andere in je hoofd gehaald om er nog geen twee weken later alle belangstelling voor te verliezen? Weet je nog dat je een keer geiten wilde fokken? Of dat je zeker wist dat je kippen wilde houden? Als ik me goed herinner, vraten die geiten de rozentuin van tante Agatha bijna kaal voordat ze naar de markt gestuurd konden worden, en wat de kippen betreft... Was er niet iets met een haan en de hardhouten balustrade van de grote trap in Denham Manor?’ De opkomende woede in haar ogen negerend, ging hij verder. ‘Nu zeg je dat je paarden wilt fokken, maar hoe gaat het volgende maand of volgend jaar? En dan nog iets: wat zal er gebeuren met je paarden, met al je plannen, als je volgend jaar naar Londen gaat voor Het Seizoen?’ Glimlachend schudde hij zijn hoofd. ‘Ik ken je toch. Tegen de zomer zul je alleen nog maar kunnen denken aan baljurken en allerlei snuisterijen, aan de feesten en bals die je het aanstaande voorjaar zult bijwonen en aan de mannen die voor je zullen vallen. En als je trouwt, wat je on-

getwijfeld zult doen, meisje, zul je geen tijd en aandacht meer hebben voor het fokken van paarden. Het geld voor Tempest zal weggegooid zijn.'

Haar drift stak ogenblikkelijk weer de kop op en haar handen balden zich tot vuisten. 'Dat is niet eerlijk,' protesteerde ze fel. 'Ik was elf toen ik die kippen wilde en het was niet mijn schuld dat die haan naar binnen vloog; papa's oude hond, Lucy, joeg hem op,' verdedigde ze zich. 'Het is waar dat de geiten tante Agatha's rozen in de herfst hebben opgegeten, maar dat was juist goed voor ze. Dit jaar kun je absoluut niet meer zien dat de geiten de tuin verwoest hebben en de rozen bloeien overdadiger en mooier dan ooit. Dat zegt zelfs tante Agatha.' Ze keek hem kwaad aan. 'En het waren niet alle rozen, het waren er maar een paar.'

Marcus negeerde haar uitbarsting. 'Waar het mij om gaat, is dat je geen goede reputatie hebt wat betreft het waarmaken van je impulsieve plannen. Hoe weet ik of Tempest en de grote paardenfokkerij die je in je hoofd hebt, niet uitdraaien op hetzelfde probleem als geiten tussen de rozen en hanen in het huis?'

Ze staaarde hem strak aan, woede en een gevoel van vernedering streden om voorrang. Waarom snapte hij niet dat Tempest en de paardenfokkerij níets te maken hadden met geiten en hanen?! Die verdomde voogd van haar wist heel goed dat ze van paarden hield, haar leven lang van ze gehouden had en, dacht ze verontwaardigd, er heel goed mee om kon gaan; dat zei iedereen. Zelfs Marcus gaf toe – wanneer hij niet onuitstaanbaar stijfkoppig was! – dat ze een uitzonderlijk talent bezat voor de omgang met paarden. Het was oneerlijk en onaardig van hem om haar de rampen met de geiten en kippen voor de voeten te werpen. Dat was kinderlijk tijdverdrijf geweest. Ze was nu volwassen en nam volwassen beslissingen. Waarom, o, waarom, drong dat niet tot hem door? Waarom wilde hij haar met alle geweld als een kind blijven zien? Nog steeds aan haar denken als een kind dat een schouderklopje nodig had, verwend moest worden en weggestuurd als het zo uitkwam?

Isabel hoefde maar één blik te werpen in de grote spiegel in haar kamer om het antwoord op die vraag te weten, dacht ze somber. Ze zag er nog steeds uit als een kind! Net anderhalve meter lang, met een slank, fragiel lichaam, en tot haar grote teleurstelling zonder duidelijk zichtbare borsten – het zou waarschijnlijk nog een eeuwigheid duren voordat haar familie en vrienden haar niet meer als een kind zouden beschouwen. Het hielp ook niet dat de natuur haar had bedeed met een bos onhandelbaar rood haar en – hemel! – een aantal sproeten op haar neus waar geen karnemelk of komkommers tegenop konden. Op haar neus zelf had ze eigenlijk niets aan te merken; een paar maanden geleden was ze tot de conclusie gekomen dat het best een leuk klein en parmantig wipneusje was. Niemand kon ontkennen dat haar grote, glanzende ogen, omgeven door donkere, ongelooflijk lange en dikke wimpers, haar beste aspect waren. Maar mooie ogen of niet, niets, zelfs niet het feit dat ze al weken van school was, kon ervoor zorgen dat iemand haar op een andere manier zou zien zolang ze de lengte en lichaamsbouw had van een tienjarige jongen, dacht ze verbitterd. Ze voelde zich plotseling intens verdrietig. Ze zou nooit een lange, statige schoonheid worden; ze was veroordeeld haar leven door te brengen met een klein postuur, platte borsten en sproeten! Het was niet eerlijk!

Vechtend tegen de aandrang om in tranen uit te barsten, hief ze haar kin op en zei met bewonderenswaardige kalmte: ‘Je hebt alle recht om te geloven dat Tempest niet meer is dan een gril, maar als, zoals je zei, het een paard is waarop iedereen trots zou zijn, dan is er geen reden waarom ik hem niet zou kopen. Als ik, zoals jij denkt, over een paar maanden genoeg van hem heb, zou je hem voor hetzelfde bedrag moeten kunnen verkopen als ik ervoor betaald heb. Ik zou er geen geld op toe hoeven leggen.’

Marcus keek haar een paar ogenblikken strak aan. Hij had Isabel altijd moeilijk kunnen weerstaan, en toen de jaren verstreken en ze was opgebloeid tot een aantrekkelijke jonge vrouw, viel

het hem steeds moeilijker om niet aan al haar wensen te voldoen. En hij verwenste dat verdraaide voogdijschap dat hen zo vaak als kemphanen tegenover elkaar deed staan. Zo was het niet altijd geweest. Er was een tijd geweest dat ze als een jong katje achter hem aan had gehuppeld en hij dat prachtig had gevonden. Hij kon het niet verklaren, maar vanaf het eerste moment dat hij haar had gezien – een onschuldig wezentje, met zulk helder glanzend, zijdeachtig rood haar dat hij bijna verwachtte zijn vingers te branden wanneer hij over haar hoofd streek – had ze een speciaal plekje in zijn hart ingenomen.

Hoewel Isabel in een rijke en in aanzien staande familie was opgegroeid, was hij zich er heel goed van bewust dat haar leven niet altijd gemakkelijk was geweest. Haar moeder was tragisch gestorven vóór Isabels tweede verjaardag en ook al had ze een vader die dol op haar was, het moest toch niet meevallen om zonder moeder op te groeien. Ze had haar vader geadoreerd; vreemd genoeg scharrelden ze samen lustig rond in Denham Manor, volkomen tevreden met elkaars gezelschap. Zijn dood was een harde klap voor haar geweest. Sir James, haar oom, was niet on aardig, maar hij kon Sir George niet vervangen in haar affecties, en zijn vrouw, Agatha... Marcus klemde zijn kaken op elkaar. De geschiedenis herhaalt zich! dacht hij. Sir James was in meer dan één opzicht in de voetstappen van zijn broer getreden. Nogmaals had hij iedereen verrast door twee jaar geleden zijn vrijgezelligdom op te geven en te trouwen met een vrouw die half zo oud was als hij: Agatha Paley, Isabels gouvernante!

Marcus had Miss Paley nooit gemogen, zelfs niet al beweerde zijn moeder bij hoog en bij laag dat ze een voortreffelijke gouvernante was en precies wat Isabel nodig had. Toen ze werd aangenomen vond hij haar te streng, te kil en ongevoelig voor iemand als Isabel, maar tot zijn spijt had hij zich door zijn moeder laten ompraten. Het was geen goede combinatie geweest: Isabel, onstuimig en geanimeerd, en Miss Paley, koud en star. Hij had geweten dat Isabel verschrikkelijk ongelukkig was, maar voordat

hij iets aan de situatie kon doen, was Miss Paley hem vóór geweest en met Sir James getrouwd. Hij vroeg zich nog steeds af hoe ze dat voor elkaar had gekregen, maar dat deed er niet toe; wat er wél toe deed was dat de voormalige Miss Paley nu Lady Agatha was, en de voormalige gouvernante zorgde ervoor dat iedereen wist dat *zij* het voor het zeggen had in Denham Manor. Zijn gezicht verzachtte toen hij naar Isabel keek. Arme kleine meid. Onder Agatha's ijzige gezag moeten leven was vast geen pretje.

Zijn gezicht vertrok even. Wie was hij, om Isabel iets te ontzeggen wat haar gelukkig zou maken? Zoals ze had gezegd, als ze haar belangstelling verloor, kon de hengst altijd weer verkocht worden. Maar hij maakte zich ongerust over het gevaar. Tempest was een goede naam voor het paard, een stevige hengst van twee jaar oud. Marcus wist het. Hij had het paard gezien. Zodra hij zich bewust was van Isabels belangstelling, was hij op onderzoek uitgegaan. Onwillekeurig was hij onder de indruk geraakt toen Leggett, een man die bekendstond om zijn uitstekende paarden, de magnifieke vos met zijn bijna witte manen en staart en vier witte sokken, naar buiten leidde. Als Isabel het paard niet al ontdekt had, zou hij het ter plekke hebben gekocht. Hij kon niets inbrengen tegen de kwaliteit, stamboom of prijs van het dier, en Isabel had gelijk; het paard kon altijd weer worden verkocht als haar belangstelling taande. Hij haalde diep adem, hoopte dat hij geen verkeerde beslissing nam.

Isabel hield haar ogen gespannen gericht op het gezicht van Marcus en voelde de wanhoop in zich opkomen. Hij zou nee zeggen. *Ze wist* het. Overgave en geduld waren niet haar beste eigenschappen en ze nam haar toevlucht tot haar opvliegende temperament. 'Als ik het wil verkwisten aan zo'n verdomd paard, dan is dat mijn goed recht,' verklaarde ze woedend. 'En jij bent een gemene kerel en ik haat je! Hoor je me? Ik haat je! O! Ik kan niet wachten tot ik je pupil niet meer ben en ik niet meer afhankelijk ben van een gierige vrek als jij.'

De woorden die hij had willen zeggen stierven weg in zijn keel. Hij voelde zich ook driftig worden en snauwde: ‘Geloof me, klein mormel, ik leef voor de tijd dat je niet langer als een molensteen om mijn nek hangt! Net als jij kan ik niet wachten tot ik eindelijk bevrijd ben van dit afgrijselijke voogdijschap.’ Grimmig vervolgde hij: ‘Maar tot je meerderjarig bent of trouwt, bèn ik je voogd en beheer ik je vermogen.’

‘Nou, dat zullen we dan nog weleens zien, hè?’ zei ze sarrend in haar drift. ‘Het zou je verdiende loon zijn als ik met de eerste de beste man trouw die ik tegenkom, alleen om jou een hak te zetten.’

‘Als je een man kunt vinden die gek genoeg is om een kleine feeks tot vrouw te nemen, zal ik hem de hand schudden en veel geluk wensen!’ snauwde hij zonder erbij na te denken. Zelfs toen de woorden al zijn mond uit waren, had hij ze willen terugnemen, maar de schade was al aangericht.

‘Feeks? Hoe dūrf je!’ Ze wreef de tranen van pijn en woede weg. ‘Daar ga je spijt van krijgen,’ zwoer ze, en holde naar de deur van de bibliotheek. ‘Je zult het zien. Dit zal je berouwen.’

Ze rukte de deur open en stormde de kamer uit.

Stilte daalde neer in de kamer met de kracht van een donderslag en Marcus staaarde naar de open deur waardoor Isabel was verdwenen. Heen en weer geslingerd tussen de neiging haar achterna te gaan en te zeggen dat ze dat verdomde paard kon krijgen, en de vastberadenheid om niet te laten merken hoe gemakkelijk ze hem kon manipuleren, bleef hij stokstijf staan.

Hij haalde diep adem en schudde zijn hoofd. Isabel kon heetgebakerd zijn, maar soms, zoals nu, was het alsof je te maken had met een tornado. Ze vloog zonder enige waarschuwing naar binnen, vaagde alles weg wat op haar pad kwam en – beng! – stormde dan weer weg om elders verwoestingen aan te richten.

Terwijl Marcus blind voor zich uit stond te staren, kwam een lange, aantrekkelijke vrouw in een getailleerde jurk van lichtgrijs dun katoen, afgezet met zwarte geribbelde zijde, de kamer binnen.

Haar met zilver bepoederde haar was opgestoken, en ze droeg een zwart agaten ketting om haar hals.

Toen ze het verblufte, kwade en verwarde gezicht van haar zoon zag, glimlachte ze. Met een geamuseerde blik in haar heldergroene ogen vroeg ze: 'Isabel?'

Marcus keek glimlachend op. 'Wie anders? Ze heeft haar zinnen gezet op dat paard. Ik vind het niet verstandig.' Hij schudde zijn hoofd. 'Maar ik stond op het punt haar te vertellen dat ze het kon kopen, toen ze me de mantel uitveegde op een manier die ik niet gauw zal vergeten en de kamer uit holde.' Hij keek zijn moeder hulpeloos aan. 'Wat moet ik met haar beginnen? Ik weet domweg niet hoe ik voogd moet zijn voor iemand als Isabel.'

Zijn moeder ging op de bank bij de zwartmarmereen haard zitten en schikte haar rok om zich heen. 'Geef haar wat tijd om bij te komen en dan weet ik zeker dat je het weer goed kunt maken met haar. Je weet dat Isabels driftbuien nooit lang duren en dat ze er later altijd spijt van heeft.'

Marcus leek er niet gerust op. 'Ik weet het niet. Ze was woedend.'

'Dat kan wel zijn, maar het is een lief kind...' Na een minachtend gesnuif van haar zoon, verbeterde ze zich. 'Meestal een lief kind. De volgende keer dat je haar ziet zul je merken dat het een storm in een glas water was en zul je dit incident kunnen vergeten.'

Als mevrouw Sherbrook had geweten hoe gekwetst en woedend Isabel was, zou ze misschien minder optimistisch zijn geweest. De boze tranen uit haar ogen vegend, rende Isabel de brede trap van Sherbrook Hall af en rukte de teugels van haar paard uit de handen van de stalknecht die hem aan het verzorgen was. Met één snelle beweging sprong ze op het verschrikte paard en spoorde het aan tot een wilde galop. Zonder te kijken of iemand haar voor de voeten liep, denderde ze over de lange oprijlaan die van Sherbrook Hall naar de hoofdweg leidde. Toen ze eenmaal op de brede weg reed, kwam ze weer bij zinnen en reed in een langzamer tempo, in de schemering van april, naar Denham Manor.

Dus ik ben een feeks, hè? dacht ze wraakzuchtig. *En geen man zal met me willen trouwen?* Ze perste haar lippen op elkaar. *Dat zullen we dan nog weleens zien!*

Vastberaden om Marcus Sherbrook te laten zien hoezeer hij haar verkeerd beoordeeld had, kwam ze aan het eind van haar rit. Ze gooide de teugels naar de knecht die stond te wachten bij de stal en liet zich van haar paard glijden. Vol zelfmedelijden en om tante Agatha of haar oom, Sir James, niet onder ogen te hoeven komen, ging ze op weg naar het meer dat het Denham-landgoed scheidde van dat van hun buurman, Lord Manning.

Ze liep wel vaker naar het meer als ze kwaad of uit haar doen was. Iets aan het kalme blauwe water en het groen met de hier en daar kunstig geplante bloemen en de struiken langs de bochtige oever troostte haar en suste haar heftige emoties.

Toen ze uit het bos tevoorschijn kwam, zag ze een kleine boot op het meer. Te gedeprimeerd om aangenaam gezelschap te kunnen zijn, stond ze op het punt rechtsomkeert te maken, toen een vriendelijke stem haar naam riep.

Ze herkende Hugh Manning, de jongste zoon van Lord Manning, aan zijn riemen, zwaaide aarzelend en bleef staan kijken hoe hij naar de Denham-kant van het meer roeide. Tot de vorige winter had ze Hugh nauwelijks gekend; hij had vóór het overlijden van haar vader het landgoed verlaten en was naar India gereisd om daar zijn carrière te beginnen bij de East India Trading Company. De hele omgeving was in rep en roer gebracht door zijn terugkomst in september, voor een lang verblijf thuis waarna hij weer terug zou keren naar Bombay. Wekenlang na zijn terugkomst werden er feesten en diners gegeven ter ere van hem; iedereen was belust op verhalen over dat verre India. Isabel vond zijn gezelschap aangenaam en mede dankzij de vriendschap tussen haar oom en Lord Manning was er een spontane intimiteit tussen hen ontstaan. Ook al was Hugh al bijna dertig, het feit dat hij een knappe, charmante jongeman was, was niet aan haar aandacht ontsnapt, en ze begreep maar al te goed waarom de dochter van

de landheer hem zo aantrekkelijk vond, met zijn diepgebruinde huid, blonde haar en intens blauwe ogen.

Vanaf januari had Hugh rondgereisd in Engeland en was pas een week geleden teruggekomen. Enkele dagen daarna was hij bezig zijn voorbereidingen te treffen voor de terugreis naar Bombay. Isabel wist dat Lord Manning opzag tegen zijn vertrek; Hugh zou waarschijnlijk de komende jaren niet meer terugkomen en Lord Manning was bang dat hij zijn jongste zoon niet meer zou zien. Hij had iets dergelijks laten doorschemeren toen ze vorige week bij hem gedineerd had.

Toen hij bij de oever was, sprong Hugh lenig op de modderige grond. Hij trok de boot ver genoeg aan wal zodat hij niet kon wegdrijven, draaide zich toen om en glimlachte naar Isabel.

‘Mooie dag, hè?’ zei hij. Hij keek omhoog naar de blauwe lucht en ging weemoedig verder. ‘Niets mooiers dan de Engelse lucht in april.’ Hij haalde diep adem. ‘En de geuren van een Engels voorjaar – bloeiende narcissen, rozen en seringens.’

Nog steeds van slag door haar woordenwisseling met Marcus, wilde ze liever alleen zijn, maar toen Hugh voorstelde op een van de banken bij het meer te gaan zitten, stemde ze toe.

Aan zijn sombere gezicht te zien, besefte Isabel al gauw, voelde Hugh Manning zich bijna net zo ongelukkig als zij. Fronsend vroeg ze: ‘Wil je niet terug naar India? Ik dacht dat je je erop verheugde om er weer heen te gaan.’

Starend over het meer, zei hij: ‘Ik zou me veel liever aansluiten bij een regiment en tegen de Fransen vechten. Nu het zo slecht gaat met de oorlog op het continent, heeft Engeland alle strijd-bare mannen nodig.’

Isabel staarde hem aan. ‘Ik wist niet dat je in dienst wilde bij het leger.’

‘Het leger, de vloot, lood om oud ijzer,’ zei hij achteloos. Sombere bekende hij: ‘Eerlijk gezegd, Izzy, vind ik het idee om terug te gaan naar Bombay weinig aantrekkelijk. In militaire dienst zou ik tenminste de kans krijgen wat avonturen te beleven. Wat zou

ik er niet voor over hebben om op de Middellandse Zee te varen met Hoods vloot!’ Hij keek haar verdrietig aan. ‘Als het exotische er eenmaal af is, heb je geen idee hoe saai het leven in India kan zijn. Elke dag is hetzelfde. Ik verlang naar een beetje opwindning.’

‘Het lijkt me dat het opwindend genoeg is om te leven in een land waar je op een olifant kunt rijden en apen kunt zien en waar tijgers rondzwerven!’

Hij haalde zijn schouders op. ‘O, het heeft natuurlijk zijn momenten, en over het algemeen ben ik tevreden met mijn lot. Maar ik had gehoopt...’ Hij haalde diep adem. ‘Ik had gehoopt samen met een vrouw terug te gaan. Ik heb goed geboerd in Bombay en ik heb nu geld genoeg om een vrouw en een gezin in stijl te onderhouden. Hugh lachte verbitterd. ‘Ik had het helemaal gepland: ik zou naar huis gaan, een vrouw zoeken en terugkeren naar Bombay met mijn vrouw aan mijn zij, klaar om een gezin te beginnen. In plaats daarvan vaar ik over drie dagen alleen terug naar India.’

Isabel had het bijna niet meer toen ze hem hoorde. Ze staarde Hugh met grote nieuwsgierige ogen aan. Had het lot haar een kans gegeven? Een kans niet alleen om Marcus te bewijzen hoe erg hij zich vergiste, maar ook om voor eens en altijd te ontsnappen aan een thuis dat ze niet langer als het hare beschouwde, aan een vrouw wier enige doel scheen te zijn Isabels leven zo ellendig mogelijk te maken. ‘H-h-heb je niemand kunnen vinden?’ dwong ze zich te vragen.

Met zijn ogen op de oever van het meer gericht, mompelde hij: ‘Er was een jong meisje... Zij is de reden dat ik zo lang ben weggebleven. Ik heb om haar hand gevraagd, maar haar vader weigerde zijn toestemming te geven.’

‘Maar waarom?’ riep Isabel uit. ‘Je hebt hem de situatie toch wel uitgelegd? En hem verteld dat je de zoon bent van baron Manning?’

‘O, ja, dat heb ik allemaal gedaan, maar Halford wilde niet dat zijn dochter levend begraven werd in India. Hij heeft een leuke pláátselijke heer voor haar uitgezocht, een die een titel erft.’

‘En zij? Wat wilde zij?’

‘Wat doet dat er nou toe?’ zei hij kortaf. ‘Haar vader zei nee, en Roseanne wilde niet tegen zijn besluit ingaan.’

Ze had met hem te doen, ze voelde zijn verdriet en pakte zijn hand. ‘Ik vind het heel erg voor je, Hugh,’ zei ze zacht.

Zijn vingers klemde zich om haar hand en hij keek haar lange tijd aan. ‘Dank je, Izzy. Jij bent de enige die ik het verteld heb van Roseanne.’ Hij streek een lok haar uit haar gezicht. ‘Weet je dat zij ook rood haar heeft? Niet zo donker als dat van jou, en haar ogen zijn blauw... blauw als de Engelse lucht.’

Hij fronste zijn wenkbrauwen, zag voor het eerst de sporen van tranen op haar wangen. ‘Wat is er?’ vroeg hij. ‘Heb je gehuild? Wie heeft je verdriet gedaan? Ik zal hem doorboren, als je wilt.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Het is niet belangrijk.’

‘Dat is het wél,’ sprak Hugh haar vriendelijk tegen. ‘Ik zie mijn vriendinnetje niet graag overstuur. Wat kan ik doen om je weer op te vrolijken?’

De woorden rolden onverhoeds haar mond uit. ‘Je zou met me kunnen trouwen en me meenemen naar India.’

Hugh staarde haar met grote ogen aan. ‘Met je trouwen? Hoe kom je op dat idee?’

Ze wendde haar gezicht af en zei stug: ‘Laat maar. Ik had niets moeten zeggen.’

‘Maar dat heb je wél gedaan. Waarom?’ drong hij aan. Hij keek haar aan alsof hij haar voor het eerst zag.

‘Omdat jij een vrouw wilt en ik – ik het niet langer kan verdragen als een kind te worden behandeld door tante Agatha. En Marcus...!’ Woede en drift kolkten door haar heen en ze riep uit: ‘O, ik wou dat ik mijlenver weg was!’ Hem strak aankijkend, ging ze verder. ‘Als we zouden trouwen, zouden we allebei onze zin krijgen.’

Ze starden elkaar lange tijd aan. Hugh dacht aan de eenzame jaren in India zonder de aanwezigheid van een vrouw; Isabel ne-

geerde het stemmetje in haar oor dat krijste dat ze roekeloos en dom was – precies zoals Marcus altijd zei. Wat kon het haar schelen? dacht ze verslagen. Ze had in Engeland niets te zoeken.

‘Weet je het zeker?’ vroeg Hugh, wetend dat hij dit gesprek niet moest voortzetten, en toch niet in staat er het zwijgen toe te doen. Het was waanzin. Er waren zoveel redenen waarom hij zou moeten opstaan en weglopen, maar hij bleef zitten waar hij zat. Isabel was wel niet zijn grote liefde, maar hij zou goed voor haar zijn, en wie weet? Mettertijd zouden ze misschien van elkaar gaan houden, en als dat niet zo was, dan zouden vriendschap en respect hen toch op weg kunnen helpen? En hij zou niet jaren, tientallen jaren, in zijn eentje in India hoeven blijven.

Met een bezorgd gezicht vroeg Hugh: ‘En je oom en tante? Wat zullen zij ervan zeggen?’

Ze keek hem rustig aan. ‘Ze zullen zeggen dat ik te jong ben. Dat ik niet weet wat ik wil.’

‘O, goed,’ zei hij mistroostig. ‘Het gaat dus niet.’

‘Het gaat wél!’ riep Isabel uit. ‘Het doet er niet toe wat zij denken. Als we eenmaal getrouwd zijn is er niets wat Marc... zij kunnen doen.’ Met een smekende blik zei ze: ‘O, Hugh, alsjeblieft. Ik beloof je dat ik een goede vrouw zal zijn. *Alsjeblieft!*’

Hugh, die wegzonk in haar grote goudkleurige ogen, aarzelde. Ze was een lief ding... Hij vond haar aardig... Hij haalde zich zijn lege bungalow in India voor de geest en zag de jaren voor zich uitstrekken met alleen maar hard werken, genoeg werk om hem voldoening te schenken, maar Isabel zou dat alles kunnen veranderen... Er zouden kinderen komen...

Zijn besluit was genomen. Hij stond op en begon te ijsberen. ‘Als je oom en tante ertegen zijn, zullen we er samen tussenuit moeten knijpen. We kunnen voordat mijn schip vertrekt met een speciale vergunning in Londen trouwen.’ Hij keek haar ongerust aan. ‘Ik weet niet of ik een overtocht kan krijgen voor jou, en ik *moet* met dat schip mee, de maatschappij verwacht me terug op een bepaalde datum – ik kan het niet uitstellen. Je zou,’ waar-

schuwde hij, ‘misschien een paar weken met je dienstmeisje in Londen moeten blijven voordat er weer een schip naar India gaat. Je zou in het huis van mijn vader kunnen wonen; hij zorgt dat er altijd wat personeel in het huis achterblijft, zodat aan al je behoeften kan worden voldaan.’ Hij zweeg even. ‘Dat zou eigenlijk niet zo’n slecht idee zijn. Ik kan de nodige papieren tekenen en mijn advocaat opdracht geven de zaken te regelen. En dan heb jij de tijd om de noodzakelijke inkopen te doen. Ik zal een lijst voor je opstellen.’ Hij keek haar aan; de twijfel stond nog in zijn ogen. ‘Ik ben van plan morgen te vertrekken, zodra het licht wordt. Als je dit werkelijk wilt, moet je je spullen pakken en stiekem uit huis wegsluipen. Ik wacht op je bij het hek van Denham Manor. Tegen de tijd dat iedereen weet dat je verdwenen bent, zijn wij al op weg naar Londen.’

Omdat ze wist dat ze in één klap zou ontsnappen aan alles wat haar ongelukkig maakte, knikte Isabel. Het plotselinge vooruitzicht van een reis naar het verre India, levende tijgers, olifanten en wie weet wat nog meer voor magische dieren, benam haar de adem.

Ze sprong overeind en sloeg haar armen om Hughs hals. ‘Ik beloof je dat ik een goede vrouw voor je zal zijn en dat je hier nooit spijt van zult hebben,’ zei ze hartstochtelijk. De kleine steek in haar hart negerend toen Marcus’ knappe gezicht voor haar ogen flitste, drukte ze Hugh nog steviger tegen zich aan en verjoeg het beeld. ‘Ik beloof het je.’

Hugh haalde diep adem. ‘Goed, lieve, het schijnt dat we voor we veel ouder zijn, als man en vrouw op weg zullen zijn naar India!’

Hoofdstuk 1

Devon, Engeland
Voorjaar 1808

‘Die meid!’ snauwde Marcus Sherbrook met nauwelijks ingehouden woede terwijl hij liep te ijsberen in de bibliotheek van Sherbrook Hall.

Met een flauwe glimlach keek zijn moeder op van haar borduurwerk. ‘Ik neem aan dat je Isabel Manning bedoelt?’ Toen hij kort knikte, vroeg ze: ‘En wat heeft die arme Isabel nu weer gedaan om je zo kwaad te maken?’

Hij stopte zijn gedrentel, bleef staan voor een van de hoge ramen in de bibliotheek en staarde naar het onberispelijk onderhouden grondgebied met tuinen en bossen. April was een prachtige maand in Engeland en deze april bleek geen uitzondering te zijn. De rozen stonden in knop en sommige bloeiden al; viooltjes in een fleurige reeks van paars, geel, blauw en wit hieven hun kopjes naar de zon; en in de verte kon hij de witte en roze wolken zien van de bloesem van de appelbomen in de boomgaard.

Het was een rustgevende aanblik, het waardige landgoed van een rijke gentleman; de zorgvuldige aanleg van tuin en bos strekte zich uit tot de zacht glooiende heuvels van Devon, die groen glans-

den van het voorjaarsgras. Gewoonlijk voelde hij zich trots en tevreden wanneer hij ernaar keek, maar vandaag niet. Vandaag was Isabel er alweer in geslaagd zijn geordende leven te verstoren, en hij wenste, niet voor de eerste keer, dat ze het benul had gehad daar te blijven, nadat ze er dertien jaar geleden met Hugh Manning vandoor was gegaan, met hem getrouwd was en vrolijk naar India was afgereisd.

Marcus balde zijn vuisten, een vage herinnering aan een hartverscheurende pijn schoot door hem heen. Hij wilde nooit meer doormaken wat hij voelde toen hij besepte dat het waar was: Isabel was ervandoor gegaan en getrouwd met Hugh Manning. Hij was als verdoofd geweest, vol ongeloof, toen hij het nieuws hoorde van haar opgewonden oom, Sir James. Maar toen de waarheid bekend werd, was iets diep binnenin hem, een of andere tere emotie waarvan hij het bestaan niet kende, verschrompeld en gestorven. Later was de woede gekomen, en een aantal maanden na Isabels huwelijk had hij haar gehaat en vervloekt. Ten slotte was zijn eigen gezonde verstand weer teruggekeerd. Toen hij zichzelf weer onder controle had, herinnerde hij zich weer hoe hij dat voogdijschap vaak genoeg had verwenst en wist zichzelf er na enige tijd van te overtuigen dat hij heel tevreden was over de afloop van deze affaire. Zijn lastige pupil was veilig getrouwd met een eerzaam man; haar vermogen bevond zich in Hughs capabele handen, en ze bevonden zich aan het andere eind van de wereld. Waar ze verdomme had moeten blijven, dacht hij verbitterd.

Marcus kreeg het even benauwd. Hij was niet eerlijk, en hij wist het. Je zou toch denken, besepte hij, dat in de tien jaar sinds Hugh was gestorven en Isabel samen met haar toen tweejarige zootje was teruggekeerd naar Engeland, hij eraan gewend zou zijn geraakt dat Isabel vlak onder zijn neus leefde. Dat was hij niet, en hij had ontdekt dat de eenvoudigste manier om met Isabels hinderlijke aanwezigheid in de buurt om te gaan, was door haar domweg te negeren. Dat was niet moeilijk. Op elke sociale bijeenkomst die ze allebei bijwoonden, verdween Marcus,

na de verplichte beleefdheden te hebben uitgewisseld – en Marcus was altijd beleefd – prompt naar de kaartzaal die gereserveerd was voor de heren. Hij kwam pas tevoorschijn wanneer het tijd was om afscheid te nemen van zijn gastheer en om zijn moeder, als die hem vergezelde – wat ze vaak deed – naar huis te brengen. Hij was er ook heel handig in geworden elk klein gezelschap te vermijden waarin hij oog in oog met Hughs weduwe zou komen te staan. Hij kon zijn tactiek niet verklaren, maar het ontging hem niet dat het iets te maken had met de open wond die haar huwelijk had veroorzaakt. Verbijsterd door de hevige pijn die hij toen had gevoeld, was hij vastbesloten dat nooit meer mee te maken, wat betekende dat hij Isabel zo ver mogelijk buiten zijn goedgeorganiseerde leven moest zien te houden.

Isabel Manning vermijden was een gewoonte van hem geworden en het hielp dat hij geregeld weg uit de omgeving was; soms was hij weken of maanden aaneen niet op zijn landgoed. Anders dan Isabel, wier bewegingen gehinderd werden niet alleen door het simpele feit dat ze een vrouw was, maar ook omdat haar zoon haar nodig had, kon Marcus komen en gaan zoals hij wilde. Hij voelde zich thuis het meest op zijn gemak, maar ging vaak logeren bij vrienden en familie, en maakte zo nu en dan een uitstapje naar Londen als hij daar zin in had.

Een van zijn geliefde plekjes was het huis van zijn neef Julian, graaf van Wyndham, diens charmante gravin Nell, en hun groeiende kinderschare. Een andere neef van hem, Charles Weston, woonde in de buurt van Julian en al had er vroeger enige wrijving bestaan tussen Marcus en Charles, tegenwoordig vond hij Charles' gezelschap heel aangenaam. Niet zo lang geleden was hij dan ook teruggekomen van Charles' bruiloft met een charmante dame in Cornwall. Iedereen die Charles kende was het erover eens dat zijn huwelijk met Daphne Beaumont een succes zou zijn en hem goed zou doen. Na het huwelijk, toen de meeste gasten vertrokken waren, bleven Marcus, Julian en Nell achter in Beaumont Place voor een lang bezoek aan het pasgetrouwde

paar. Terugdenkend aan dat bezoek en wat ze hadden ontdekt in de ingewanden van het oude huis, dat vroeger een Normandische slottoren was geweest, ging er een onbehaaglijk gevoel door hem heen. Er waren een paar akelige momenten geweest die hij nooit zou vergeten, en wat de geesten betreft... Hij riep zichzelf tot de orde. Hier, thuis, omringd door alles wat rustig en vertrouwd was, *normaal*, vroeg Marcus zich af of zijn herinneringen aan de laatste dagen van zijn bezoek wel helemaal betrouwbaar waren. Tijdens zijn verblijf in Beaumont Place viel het hem niet moeilijk te geloven dat er een paar geesten rondspookten, waarvan Charles en Daphne bij hoog en bij laag beweerden dat het waar was, maar als hij naar het zonnige landschap staaarde dat voor hem lag, werd dat geloof aan het wankelen gebracht. Geloofde hij werkelijk in dat soort dingen? Geesten van de doden die rondwaarden? Geesten die mysterieus in de lucht zweefden? Vóór zijn bezoek aan Beaumont Place zou hij gezworen hebben van niet, maar...

Een visioen van Isabels geanimeerde gezichtje verscheen plotseling voor zijn ogen. Zij zou geen moment gearzeld hebben en onmiddellijk hebben aangenomen dat het spookte in Beaumont Place. Ze zou er immens van genoten hebben een confrontatie aan te gaan met geesten en wat nog meer. Hij moest bijna glimlachen als hij dacht aan de opwinding die in haar ogen zou hebben geschitterd, maar herinnerde zich toen weer dat hij een wrok koesterde tegen mevrouw Hugh Manning, en keek verontwaardigd. Waarom kon ze in vredesnaam zijn leven niet met rust laten?

Ze had het verschrikkelijk gevonden zijn pupil te zijn en hij had het ook geen onverdeeld genoegen gevonden. Toen ze tien jaar geleden terugkwam in Engeland en van boord ging van het schip uit India, was ze tenminste niet meer zijn verantwoordelijkheid. In die oude tijd was Lord Manning de vreugdeloze taak ten deel gevallen om haar impulsieve en grillige invallen het hoofd te bieden, en God zij gedankt, dacht hij met verdachte vroomheid.

Natuurlijk was het voor Manning geen straf dat Isabel en haar zoontje bij hem woonden. Hun komst, moest Marcus bekennen, had waarschijnlijk voorkomen dat de baron wegwijnde van verdriet. In een reeks afschuwelijke voorvallen had Lord Manning zijn oudste zoon Robert en diens zwangere vrouw verloren door een fataal ongeluk met een boot, en toen, nog geen vier maanden later, bereikte hem het nieuws van Hughs overlijden in India. De brieven, elk met verschrikkelijk nieuws, hadden elkaar waarschijnlijk gekruist op zee. De oude heer was er kapot van geweest en Marcus vreesde dat zijn wil om te leven samen met zijn beide zoons was gestorven.

De terugkomst in Engeland van Isabel en Edmund had een opvallende verandering teweeggebracht in Lord Manning. Hoewel hij treurde over de dood van Robert en Hughs overlijden, na de beet van een cobra in het binnenland van India waar hij was om producten te inspecteren die bestemd waren voor de pakhuizen van de East India Trading Company in Bombay, was Lord Manning buiten zichzelf van blijdschap toen hij Hughs weduwe en enig kind welkom kon heten op zijn landgoed. Dankzij haar fortuin had Isabel overal kunnen wonen waar ze maar wilde, naar er was nooit sprake van geweest dat ze ergens anders zou wonen dan op Manning Court bij de vader van haar overleden man. Ze wilde terug naar de omgeving van haar jeugd, en haar zoontje Edmund was de enige erfgenaam van de baron en de enige link met zijn gestorven zoon; hij was gek op de jongen. En het viel niet te ontkennen dat Edmund het evenbeeld was van zijn vader op die leeftijd. Marcus' gezicht verzachtte en zijn lip trilde even. En het was de charmantste, blondste en, blauwogigste bengel die hij ooit had gezien, dacht hij vol genegenheid.

Als ze niet zijn goedgeordende leven verstoorde – de tragische dood van haar echtgenoot daargelaten – beschouwde Marcus Isabels terugkeer als een groot geluk voor zijn buurman. Als een welkome voorjaarsbries waren zij en Edmund Manning Court binnengekomen en hadden de droefheid en donkere schaduwen

verdreven die Lord Manning ongetwijfeld aan de rand van het graf zouden hebben gebracht. Enkele weken na haar komst kwam de veerkracht terug in milords schreden en verscheen er weer een glinstering in zijn blauwe ogen, en daar was Marcus dankbaar voor. Hij fronste zijn voorhoofd. Maar hij was absoluut niet dankbaar voor Isabels ongewenste inbreuk op zijn zorgvuldig georganiseerde dagelijkse leven!

‘Ga je me nog vertellen wat Isabel heeft gedaan?’ vroeg zijn moeder, zijn gedachtegang onderbrekend. ‘Of blijf je liever kwaad uit het raam kijken?’

‘Ik kijk niet kwaad,’ zei Marcus nors. ‘Ik bewonderde alleen het uitzicht.’

‘Natuurlijk,’ gaf zijn moeder toe. ‘Maar vertel eens, wat heeft Isabel gedaan om je in zo’n slecht humeur te brengen?’

Hij zuchtte, zijn woede zakte.

‘Het is dat paard van haar – Tempest. Hij is over het hek gesprongen, hetzelfde hek waarvan ik haar had gezegd dat ze het moest verhogen als ze een hengst in die paddock wilde houden, en ik vond hem vanmorgen terwijl hij zich vermaakte met een stuk of zes van onze merries. Erger nog, Jasmine, de vos met de witte bles, die ik vanmiddag had willen paren met Nonesuch, was al gevallen voor zijn charmes. Het is mogelijk dat Tempest nog een of twee merries heeft bevrucht, dat valt op dit moment niet te zeggen.’

Zijn moeder hield haar ogen gericht op haar borduurwerk. ‘Ik meen me te herinneren, o, jaren geleden, dat je zei dat je wilde dat je nog een paar keer vaker met hem gefokt had voor je hem aan Isabel verkocht toen ze terugkwam uit India.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Dat zou ik ook hebben gedaan, maar ik had geen andere keus dan hem aan haar over te dragen – onmiddellijk!’

‘Tja, dat was het enige wat je kon doen; per slot van rekening had zij hem het eerst ontdekt.’

‘Dat weet ik, moeder,’ zei hij droogjes. ‘Ik zou haar zelf heb-

ben voorgesteld hem van me te kopen zodra ze gesetteld was op Manning Court, als ze me de kans had gegeven.'

Iets wat verdacht veel op een giechel leek ontsnapte aan mevrouw Sherbrook. 'Je had je gezicht eens moeten zien toen ze erachter kwam dat jij de eigenaar was en hier als een vlamme furie binnenstormde om je ervan te beschuldigen dat je hem had gestolen zodra ze je de rug had toegekeerd.'

Marcus grinnikte. 'Ze was goed in vorm, hè? Ik moest daarna aan mijn hoofd voelen om zeker te weten dat ik nog haar had en niet kaal geschroeid was.'

Zijn moeder zocht een lichtgroene draad uit en stak die in de naald. 'Wat zei ze toen je haar vertelde over Tempest die, eh, zich vermaakte met je merries?'

Zijn mond verstrakte. 'Ze had geen seconde spijt of berouw. Ze keek me hooghartig aan en vertelde me heel vriendelijk dat als een van de merries drachtig zou blijken te zijn na, eh, Tempests bezoek, ze graag die merrie zou kopen, of het veulen zodra het van de moeder af was – wat ik maar wilde.'

'En wat was je antwoord?'

Hij keek zijn moeder strak aan en deze keer giechelde ze echt.

'O, Marcus, als je eens wist hoe blij ik ben te merken dat tenminste iets je nog uit dat saaie, vormelijke gedrag kan halen.'

'Saaï!' riep hij geërgerd uit. 'Waarom denkt iedereen dat ik een saaie kerel ben omdat ik niet iedere week met een ander operadanseresje aan de arm verschijn, me regelmatig onder de tafel drink, mijn vermogen vergok, of met mijn paard de trap van de kapel opdraaf? Is er iets mis met de voorkeur voor een rustig, goedgeorganiseerd bestaan? Of is het abnormaal om van kalmte en rust te houden en niet van een leven dat voortdurend in tumult en verwarring verkeert?'

Hij keek zo verbijsterd, dat zijn moeder wanhopig haar hoofd schudde. Haar lange, knappe zoon was bijna veertig en zelfs zij vond het onnatuurlijk dat hij haar nooit een moment van angst of wanhoop had bezorgd. Geen wilde ruzies of vechtpartijen, of

choquerende flirts, zelfs niet toen hij nog een jongeman was. Hij was altijd vriendelijk, hoffelijk en vol plichtsbetrachting, en je kon erop vertrouwen dat hij de juiste beslissing nam en het hoofd koel hield in een crisis, waarvoor ze innig dankbaar was... meestal. Hij was een zoon op wie je trots kon zijn, en dat was ze. Het probleem was dat ze eigenlijk vond dat hij althans één keer in zijn leven alle voorzichtigheid overboord had moeten gooien om schandalig uit de band te springen. Niet zo *heel erg* schandalig, dacht ze er behoedzaam bij, maar net voldoende om wat leven in de brouwerij te brengen en hem te doen afwijken van het bezadigde, solide pad dat hij voorbestemd leek om te volgen. Toen hij haar met diezelfde verbijsterde uitdrukking bleef aanstaren, gaf ze toe: ‘Nee, er is niets mis met het verlangen naar vertrouwdheid. En ik voel me gezegend dat ik nooit door jouw schuld mijn hoofd in schaamte heb hoeven buigen. Integendeel, ik ben altijd erg trots op je geweest, maar, Marcus, je bent nog geen oude man. Alleen heb je je altijd gedragen als iemand die twee keer zo oud is.’ Bijna weemoedig vroeg ze: ‘Heb je er nooit naar verlangd te ontsnappen aan de sleur van het plattelandsleven? Nooit verlangd naar avontuur of de behoefte gevoeld uit de band te springen en het gangbare, de routine, achter je te laten?’

‘Wilt u soms beweren dat u zou willen dat ik een losbol was?’ vroeg hij ongelovig. ‘Moet ik de buurt aan het roddelen brengen door mijn lijf en leven te riskeren met een race van mijn sjees tegen de postkoets en het huis vullen met losbollen en gokkers en scheurend katoen terwijl u zich boven verstoppt om te vermijden dat u in uw eigen huis wordt lastiggevalen? Ik zou een mooie indruk maken!’

‘Nee! O, nee,’ riep mevrouw Sherbrook uit, geschrokken van het beeld dat hij opriep. ‘Natuurlijk niet,’ ging ze een seconde later wat kalmer verder. ‘Het is alleen dat je altijd zo’n *goede* zoon bent geweest – ik had geen betere kunnen verlangen, maar het overlijden van je vader toen je nog zo jong was en de verantwoordelijkheden waarmee je daardoor opgezadeld werd...’

‘Ik was drieëntwintig, moeder, geen schooljongen.’ Hij glimlachte naar haar. ‘Oud genoeg om te weten wat ik wilde. Als ik had gehunkerd naar de verrukkingen van Londen, had niets me ervan kunnen weerhouden daarvan te genieten.’ Hij grinnikte. ‘En dat heb ik gedaan, van tijd tot tijd. Er intens van genoten.’ Hij ging op de bank naast haar zitten, nam een van haar handen in de zijne en drukte er een kus op. ‘Moeder, hoe komt het dat u, iedereen – zelfs Julian en Charles – het zo moeilijk vinden om te geloven dat ik heel tevreden ben met mijn leven?’ vroeg hij verbaasd. ‘Begrijp me goed, als ik dat niet was, zou ik het veranderen. U moet me geloven als ik zeg dat ik houd van het leven op het land. Ik vind het ook heerlijk u jaarlijks te vergezellen naar Londen voor het Seizoen en...’

‘En halsoverkop terug te gaan naar Sherbrook Hall zodra je dat met goed fatsoen kunt,’ mompelde zijn moeder.

‘Schuldig! Maar die wervelwind van feesten en bals waartoe u zich zo aangetrokken voelt, vervelen mij mateloos. En wat betreft het achterna zitten van operadanseresjes of spelen in een of ander hellegat op Pall Mall of me laveloos zuipen...’ Hij snoof minachtend. ‘Zulk lichtzinnig tijdverdrijf heeft me nooit kunnen verleiden.’ Hij grijnsde vrolijk. ‘Begrijpt u het dan niet? – ik ben tevreden met mijn leven.’

Ze liet haar blik peinzend op hem rusten. ‘Ik weet niet of ik genoeg zou nemen met dat “tevreden”, als ik jou was.’

‘Waarom niet? Hebt u liever dat ik me beroerd voel?’ zei hij plagend. ‘Ontevreden? Ongelukkig?’

Ze zuchtte heimelijk. Marcus was alles wat een moeder kon verlangen: liefdevol, genereus, een door en door fatsoenlijk man, maar... je kon ook té fatsoenlijk zijn. Terwijl ze naar hem staaarde, zwol haar hart van liefde en trots. Hij was lang en breedgeschouderd, maar slank, en ze wist dat hij de aandacht trok als hij een kamer binnenkwam; ze had de blikken gezien waarmee er naar hem gekeken werd, blikken waarvan hij zich zelf niet bewust was, dacht ze pessimistisch. Toch was hij, ondanks alle aandacht

die hij trok, niet echt knap te noemen. Zijn gelaatstrekken waren te fors, zijn kaak en kin opvallend vastberaden, maar de zonder meer zinnelijke welving van zijn volle onderlip deed het vrouwelijke geslacht die onvolkomenheden vergeten en zich concentreren op de stilzwijgende belofte van die verleidelijke mond. Zijn moeder vond het vaak jammer dat hij niet de kleur van haar eigen smaragdgroene ogen had geërfd, maar als ze keek in die intelligente grijze ogen die hij van zijn vader had, was ze niet ontevreden; ze waren markant in zijn gebruinde gezicht. Maar ondanks alle intelligentie in die grijze ogen kon hij maar niet inzien dat er iets heel erg mis was als een knappe, viriele man zich ermee 'tevrede' stelde het leven te leiden van een op het platteland begraven monnik! Ze kneep haar ogen samen. Natuurlijk kon ze zich vergissen wat dat aspect van een monnik betrof; ondanks al zijn deugdzaamheid zou hij het haar vast niet vertellen als hij een maîtresse had in de stad.

'O, dit is een mal gesprek,' zei ze abrupt en legde haar borduurwerk neer.

'En wie, als ik vragen mag, is daarmee begonnen?' vroeg Marcus met een glinstering in zijn ogen, terwijl hij opstond.

Ze glimlachte. 'Mijn beurt om schuldig te roepen.' Ze kwam overeind, schudde de plooiën uit haar rok en vroeg: 'Is alles geregeld voor ons vertrek volgende week naar Londen? Ik kreeg gisteren een brief van Lady Bullard. Ze schrijft dat het Parlement zitting houdt en het Seizoen al begonnen is. Ik wil ons vertrek niet al te lang uitstellen.'

'Alles is onder controle,' antwoordde Marcus, terwijl hij haar naar de deur bracht. 'Als je kleren gepakt zijn en het blijft goed weer, kunnen we dinsdag vertrekken.'

Alles ging zoals Marcus het had gepland. De dinsdag daarop vergezelde hij zijn moeder, haar gezelschapsdame, mevrouw Shelby, en een paar bedienden van het landgoed naar Londen en wachtte tot ze zich goed en wel gesetteld hadden in het huis van Sherbrook

in de stad. De jaarlijkse reis van zijn moeder naar Londen gaf hem de gelegenheid zelf naar zijn kleermaker en laarzenmaker te gaan, de artikelen aan te schaffen die alleen in Londen verkrijgbaar waren en zijn gezicht te laten zien in White's en een paar andere herenclubs waarvan hij lid was. Hij had niet gelogen toen hij zei dat hij ervan genoot met zijn moeder naar Londen te gaan. Het was waar, zoals hij ook genoot van het rumoer, de kleuren en het tumult van de stad, van het weerzien met oude vrienden en het luisteren naar de laatste nieuwtjes en geruchten, en zelfs van het met een taxerende blik kijken naar de laatste oogst van wel-opgevoede jongedames die hun entree maakte op de huwelijksmarkt. Maar meer dan twee weken in Londen kon hij niet verdragen en eind april bevond hij zich weer in Sherbrook Hall.

Jasmine, de merrie met de witte bles, en een slanke zwarte merrie die rechtstreeks afstamde van de Darnley Arabian, waren niet bronstig geworden en Marcus legde zich erbij neer dat in maart een paar Tempest-veulens op zijn landgoed geboren zouden worden. Ondanks zijn plan de merries te paren met zijn eigen hengst Nonesuch stond hij er niet onwillig tegenover maar hij voelde zich onrustig. Het was niet te voorspellen hoe iets zou aflopen als je met Isabel te maken had.

Toen hij die warme ochtend in april terugliep van de stal naar het huis, overwoog hij zijn opties. Hij kon haar in onwetendheid laten tot de veulens geboren waren of hij kon haar een briefje schrijven dat er, als alles goed ging, twee extra Tempest-veulens op het landgoed zouden rondlopen. Of hij kon gewoon naar Manning Court rijden en het haar zelf vertellen. Een briefje, dacht hij laf, een briefje zou het gemakkelijkst zijn.

Maar toen hij eenmaal in zijn werkkamer zat en het blanco vel papier voor hem lag, voelde hij een plotselinge tegenzin om zich te verschuilen achter een simpel briefje. Hij zette de ganzenpen terug in de houder, schoof zijn bureaustoel naar achteren en stond op.

Het was een mooie dag, perfect voor een rit, hield hij zichzelf

voor. Er was geen enkele reden waarom hij niet naar Manning Court zou rijden om Isabel het nieuws te vertellen. En om haar capriolen gade te slaan als ze probeerde hem de twee merries te ontfutselen. Een flauw glimlachje speelde om zijn mond.

Opgewekt fluitend liep hij naar buiten naar de stal. Even later reed hij op een mooie zwarte ruïn door het glooiende landschap, genietend van de muziek van de zangvogels en de gespikkelde schaduw van de oude eiken.

De landgoederen van Manning en Denham grensden beide aan het land van Sherbrook, en de drie families waren behalve burens altijd goede vrienden geweest. Lord Manning was Marcus' buurman in het noorden en Sir James, Isabels oom, in het oosten. Behalve de openbare weg waren er verscheidene privépaden die van het ene landgoed naar het andere liepen. Marcus nam een kortere weg door het bos en reed even later op het land van Manning.

Hij bevond zich op enige afstand van het huis toen hij opgewonden stemmen hoorde. Hij herkende onmiddellijk Isabels stem, al waren de woorden niet duidelijk. Zo te horen was ze kwaad en veegde ze een of andere ongelukkige stakker de mantel uit, maar iets in haar stem, een of andere klank, maakte dat Marcus zijn paard de sporen gaf.

Toe hij dichterbij kwam, hoorde hij Isabel duidelijk zeggen: 'En daarmee is het afgelopen! Kom niet meer bij me in de buurt. De volgende keer stuur ik de honden op je af!'

Hij hoorde het lage gegrom van een mannenstem en de stem van Isabel weer die uitriep: 'Hoe dúrf je! Laat me los, schurk!'

Marcus nam een bocht in het smalle, lommerrijke pad en zag Isabel en een stevig gebouwde kerel die hij niet kende. Ze stonden op een kleine open plek aan de kant van het pad. Maar hij herkende het type: voormalig militair, als je kon afgaan op zijn haarsnit en de manier waarop zijn das gestrikt was. Twee paarden waren aan een naburige boom gebonden.

Het was Marcus onmiddellijk duidelijk dat het geen toevallige ontmoeting was. De twee tegenstanders concentreerden zich op

elkaar en een secondelang waren ze zich geen van beiden bewust van Marcus' nadering. De man had één hand stevig om Isabels bovenarm geklemd, en zij worstelde om los te komen. Te zien aan de glimp die Marcus opving van haar gezicht, was ze meer kwaad dan bang en toch was er iets in haar uitdrukking dat Marcus' hart sneller deed kloppen en al zijn beschermende instincten wakker riep.

Zijn kalme optreden in flagrante strijd met de woede die hij voelde bij het zien van de greep om Isabels arm, zei Marcus bruusk: 'Ik geloof dat de dame u iets verzocht heeft. Ik stel voor dat u daaraan gehoor heeft. Nú!'

Isabels hoofd draaide zich abrupt in zijn richting en ze sperde haar ogen open toen ze hem op slechts een paar meter afstand op het grote zwarte paard zag zitten. Gêne vermengd met angst was te zien op haar gezicht voordat ze zich beheerste en haar gezicht een beleefd masker werd. De gêne kon Marcus begrijpen. Maar angst? Goeie god! Ze had geen reden om bang te zijn voor hém.

De onbekende nam Marcus aandachtig op en wat hij zag in Marcus' gezicht noopte hem zijn hand te laten vallen van Isabels arm en een stap bij haar vandaan te doen. Glimlachend zei hij: 'U hoeft niet zo woedend naar me te kijken. Het is maar een misverstand tussen twee oude vrienden.' Hij keek naar Isabel en ging verder met een zijige klank in zijn stem, die Marcus' haren nog meer overeind deden staan: 'Zo is het toch, m'n beste mevrouw Manning?'

Isabel knikte zonder Marcus aan te kijken. 'J-j-ja. Majoor Whitley was Hughs vriend in India. Hij was in Bombay een aantal jaren bij ons in de buurt gestationeerd.' Blozend voegde ze er haastig aan toe: 'Hij is kort geleden afgezwaaid uit het leger en was hier op bezoek bij vrienden. Toen hij hoorde dat ik in de buurt woonde, kwam hij langs.'

Isabel had nooit goed kunnen liegen, maar Marcus gaf haar een voldoende voor haar poging. Hij twijfelde er niet aan of iets van wat ze zei waar was, misschien wel alles, maar ze liet een

hoop ongezegd, en dat wekte zijn nieuwsgierigheid – dat en de dreigende houding van majoor Whitley. Hij kon Isabel koeioneren zoveel hij wilde, besloot Marcus, maar hij verdomde het om een ander die vrijheid te gunnen. Hij sprong van zijn paard en met de teugels losjes in zijn hand liep hij naar hen toe.

Op een meter afstand van Whitley bleef hij staan en zei op gerekte toon: ‘O, u kende de heer en mevrouw Manning in India?’

Whitley knikte, met een waakzame blik in zijn ogen. ‘Ja, Hugh en ik hebben elkaar leren kennen toen ik gestationeerd was in India.’ Hij glimlachte naar Marcus als mannen-onder-elkaar. ‘In die tijd waren we vrolijke vrijgezellen en ik beschouwde Hugh als een van mijn boezemvrienden. Zijn huwelijk veranderde niets aan onze vriendschap en toen mevrouw Manning bij hem kwam wonen in Bombay, nodigde ze me vaak te eten uit bij hen thuis.’ Hij wierp een snelle blik op Isabel. ‘Waarvoor ik eeuwig dankbaar ben. Mevrouw Manning was een ideale gastvrouw voor een arme vrijgezel. Zij en Manning nodigden verschillende officieren uit die daar hun standplaats hadden.’

Whitley was een grote, zwaargebouwde man met hier en daar grijze haren. Hij had diepliggende zwarte ogen onder duidelijke, goed getekende wenkbrauwen en zou vroeger misschien knap zijn gevonden, maar sporen van losbandigheid hadden zijn eens scherpe gelaatstrekken vervaagd en vervormd. Marcus had onmiddellijk een hekel aan hem.

‘Een legerofficier,’ merkte Marcus beleefd op.

‘Afgezwaaid. Kortgeleden.’ Hij keek verbijsterd op. ‘Merkwaardig. Met Castlereagh weer op het ministerie van Oorlog en de geruchten die in het land de ronde doen over een mogelijke invasie van het continent deze zomer door Sir Wellesly, zou ik toch denken dat de strijdkrachten een ervaren officier als u goed kunnen gebruiken. Ik herinner me vaag dat een vriend van me in het leger niet lang geleden opmerkte dat de oorlog met Frankrijk promotie een stuk gemakkelijker maakte en dat het voor een man die carrière wil maken de ideale tijd is om in dienst te zijn.’

Whitley negeerde de implicatie dat er iets ongepasts was aan zijn vertrek uit het leger en haalde zijn schouders op. ‘Ik betreur het dat ik er niet bij zal zijn als de strijdmacht Napoleon uiteindelijk verslaat, maar na meer dan twintig jaar in het leger had ik behoefte aan verandering.’

‘Aha. En die behoefte aan verandering bracht u naar Devon?’ Toen Whitley knikte, vroeg Marcus: ‘Bent u van plan lang in deze omgeving te blijven?’

Whitley’s ogen richtten zich op Isabel. Toen keek hij weer naar Marcus en zei: ‘Mijn plannen staan nog niet vast. Ik heb ontdekt dat dit gebied, eh, bepaalde attracties heeft die elders niet te vinden zijn.’

‘Werkelijk?’ mompelde Marcus, met een overduidelijk en beleedigend scepticisme. ‘Dat vind ik heel vreemd! We hebben geen interessante natuurgebieden in dit district en al is de kust van Devon hier en daar spectaculair, we wonen kilometers het binnenland in, ver weg van de charmes ervan.’ Met een ondoorgrondelijke uitdrukking in zijn grijze ogen ging hij op een aan sarcasme grenzende toon verder. ‘Weet u, ik heb hier mijn hele leven gewoond, en ik kan me op het ogenblik niet die “bepaalde attracties” voor de geest halen die de aandacht zouden trekken van ervaren reizigers als uzelf. Misschien kunt u me enkele details toevertrouwen? Temeer daar ik ze over het hoofd schijn te hebben gezien.’

Marcus’ toon en de aanhoudende ondervraging bevielen Whitley niet, maar hij wilde zich niet door de ander van de wijs laten brengen. Zoekend naar een aanwijzing hoe hij met deze lange, imponerende heer moest omgaan, keek hij even naar Isabel. Maar uit die hoek hoefde hij geen hulp te verwachten; met half-open mond en grote, verbaasde ogen staarde ze naar Marcus alsof ze hem nooit eerder had gezien.

Als ze niet beter wist, dacht Isabel ongelovig, zou ze zweren dat Marcus – de bezadigde, nuchtere, al te beleefde *Marcus* – vastbesloten was een ruzie uit te lokken met een volstrekt vreemde! Ongerust staarde ze naar de strakke kaak en die koele grijze

ogen, terwijl ze zich afvroeg waar de hartelijke, beminnelijke en o, soms verschrikkelijk irritante gentleman was gebleven die ze het grootste deel van haar leven had gekend.

Omdat hij van Isabel geen steun kreeg, zei Whitley luchthartig: ‘Ik vind dat vreemden in een gebied eerder de schoonheid om zich heen zien... een schoonheid die over het hoofd wordt gezien door degenen die er elke dag langs komen.’

‘Dat kan waar zijn,’ gaf Marcus toe. ‘Maar toch zou ik graag van u horen op welke speciale schoonheid u doelt.’

Whitley klemde zijn lippen opeen. Was die man achterlijk? Niet in de stemming om de uitwisseling van bedekte hatelijkheden met een irritante onbekende voort te zetten, overdacht Whitley zijn volgende zet. Gewoonlijk zou hij, als hij werd geconfronteerd met de botte vijandigheid van de onbekende, zich hebben teruggetrokken en op een beter moment zijn teruggekomen, maar Isabels vertoon van opstandigheid moest onmiddellijk de kop worden ingedrukt. Als ze dacht dat ze zo gemakkelijk van hem afkwam, zou ze tot haar schade en schande merken dat ze zich heel erg vergiste!

Hij keek weer even onderzoekend naar de nieuwkomer en onderdrukte een vloek. Tenzij hij het mis had, zou die kerel het niet gauw opgeven. Wie was die boerenkinkel in vredesnaam? Besefvend dat de ander zich niet had voorgesteld zei Whitley: ‘Het spijt me, maar ik geloof niet dat u uw naam hebt genoemd.’

‘Ik ben Marcus Sherbrook,’ antwoordde Marcus zonder de normale vriendelijkheid in zijn stem.

‘Toch niet “het gierige monster van een voogd” dat onze lieve mevrouw Manning uit Engeland verdreef?’

Zonder te glimlachen keek Marcus even naar Isabel, die haar ogen neersloeg en het fatsoen had om te blozen. Hij richtte zijn aandacht weer op Whitley, maakte een lichte buiging en zei koeltjes: ‘In eigen persoon. Al geloof ik dat “voormalig gierig monster” tegenwoordig de correcte benaming is.’

‘Ik moet zeggen,’ merkte Whitley op, ‘dat ik erg blij ben kennis

met u te maken. Mevrouw Manning had het zo vaak over u dat ik eigenlijk het gevoel heb dat ik u al ken.'

Met een spottende blik in zijn ogen mompelde Marcus: 'Goed voor mij dat mijn reputatie me vooruitsnelt.' *En als die schurk met zijn zwarte ogen het waagt Isabel nog één keer op die slijmerige toon "mijn beste mevrouw Manning" te noemen...* Zijn hand balde zich tot een enorme vuist en het bevredigende beeld van diezelfde vuist die met een harde dreun op Whitley's gezicht terecht kwam, flitste voor zijn ogen.

Zich er niet van bewust hoe weinig het scheelde dat hij een bloedneus zou oplopen, lachte Whitley. 'Nu ik u heb ontmoet, besef ik dat het beeld dat mevrouw Manning van u schilderde als een volslagen bullebak, misleidend was.'

Geprikkeld mengde Isabel zich in het gesprek. 'Zoals je je zult herinneren, was ik nog heel jong toen ik die opmerkingen maakte.'

'Dat is zo,' zei Whitley. 'Maar je was onverbiddelijk op dat punt. Ik herinner me de talloze klachten die ik heb gehoord over het onredelijke gedrag van die vervloekte voogd van je en zijn egoïstische gewoonte om altijd je plannen te dwarsbomen.'

Isabel keek even schuldbewust naar Marcus. 'Dat was lang geleden en heeft niets te maken met dit gesprek,' zei ze gespannen.

'Maar het is toch geweldig, m'n beste,' zei Whitley, met een flauw, hatelijk glimlachje naar Isabel. 'Aan de hand van jouw commentaren had ik verwacht een waar monster te ontmoeten en in plaats daarvan zie ik een verstandige heer.'

'Zoals mevrouw Manning al zei, dat was lang geleden,' zei Marcus, die zich stoorde aan Whitley's kwalijke amusement over Isabels schaamte, en nog meer aan Isabels heimelijke angstige blikken op Whitley zodra ze dacht dat er niet op haar gelet werd. Ze was bang voor die man, was Marcus' conclusie. Maar waarom? Hij besepte dat het waarom er niet toe deed: waar het om ging was dat Isabel bang was voor die 'vriend' uit haar verleden en dat hij, Marcus, de macht had haar te beschermen tegen elk mogelijk dreigement dat Whitley vertegenwoordigde. Abrupt zei

Marcus: ‘Het is een, eh, informatieve ontmoeting geweest, maar als u ons nu wilt excuseren, mevrouw Manning en ik hebben zaken te bespreken.’

Whitley verstijfde. ‘Ik wil niet onbeleefd zijn, meneer, maar ik meen dat u degene was die mijn bespreking met mevrouw Manning onderbrak.’

Een glinstering verscheen in de grijze ogen. ‘Misschien hebt u me verkeerd begrepen,’ zei Marcus ijsig. ‘Ik heb u beleefd gevraagd om weg te gaan. Ik stel voor dat u dat doet voor ik mijn manieren vergeet.’

Majoor Whitley had niet twintig jaar in het leger overleefd zonder de noodzaak in te zien van een strategische terugtocht. Hij had geen idee welke dreiging Sherbrook vormde, maar hij bedacht dat een verstandig man zich op dit moment zou terugtrekken. Hij keek naar Isabel. Er zouden andere ontmoetingen komen. Ontmoetingen zonder de dominante Sherbrook.

Het stuitte hem tegen de borst, maar Whitley glimlachte en mompelde: ‘Ah, ik lijk me inderdaad vergist te hebben. Neem me niet kwalijk.’ Hij beantwoordde Marcus’ koele blik en voegde eraan toe: ‘Tot ziens, meneer Sherbrook.’

Whitley draaide zich om naar Isabel, pakte haar hand en maakte een buiging. Daarna ging hij kaarsrecht voor Isabel staan en glimlachte. Geen prettige glimlach. ‘Het was me een genoegen onze kennismaking te kunnen vernieuwen,’ zei hij. ‘Ik verheug me erop u terug te zien. We hebben veel te bespreken over de oude tijd in Bombay, nietwaar?’

Met gefronste wenkbrauwen keek Marcus toe. Die verdomde kerel *bedreigde* Isabel toch zeker niet? Maar veelzeggender was het lichte terugdeinzen van Isabel en de nauwelijks verholten flikkering van angst die hij in haar ogen zag. Hij kneep zijn ogen samen. Het zag ernaar uit dat hij een resolute actie zou moeten ondernemen en hij kon maar één manier bedenken om die kerel te verjagen en Isabel te beschermen tegen verdere avances.

Marcus liep naar haar toe, pakte haar hand uit die van Whit-

ley en hield haar koude vingers vast terwijl hij zei: ‘Mevrouw Manning en ik zullen u laten weten wanneer u op bezoek kunt komen.’

‘Ik denk dat mevrouw Manning mij zelf wel kan uitnodigen,’ snauwde Whitley. ‘Daar heeft ze uw toestemming niet voor nodig.’

‘O, maar daarin vergist u zich,’ zei Marcus. Met een warme glimlach naar Isabel bracht hij haar hand aan zijn lippen en drukte een kus op de knokkels. Daarna richtte hij zijn blik weer op Whitley en voegde eraan toe: ‘Ziet u, mevrouw Manning heeft me onlangs de eer gedaan mijn huwelijksaanzoek te accepteren. Als haar toekomstige echtgenoot zal mevrouw Manning voor heel veel dingen mijn toestemming vragen.’